Ч. 34 Неділя 13 (25) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламацийі незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З полуднево-африканьскої війни).

На вчерашнім засіданю палати послів раджено дальше над законом о контингенті рекрутів. Перший промавляв п. Тірк. Бесідник зазначив, що і він не є приятелем стоячої армії, але в теперішних условіях уважає конечним побільшенє контингенту рекрутів. Дальше говорив о полуднево-африканьскій війні і висказав жаль, що ні одна велика держава не рушить навіть пальцем, аби охоронити Бурів перед анґлійскою хапчивостию. Також невтральність примінює ся на некористь Бурів, як о тім сьвідчить транспорт коний з Угорщини для анґлійскої армії. Вкінци домагав ся бесідник заведеня дволітної військової служби. Віцепрезидент п. Лупул прикликав Тірка за якесь слово до порядку. Слідуючий бесідник пос. Долежаль признав конечність мілітаризму. Сторонництво бесідника не відмовило би полагодженя державних конечностий правительству, котре було би для всіх народів справедливе, однако на теперішній лаві міністрів засідають люди, котрі допустили ся покривдженя народу чеського. Чехи доложать всіх сил, аби і то правительство повалити. Дальше обговорював п. Долежаль справу zde і упослідженя чеського язика в армії, при чім сильно нападав міністра війни. З черги промовив міністер війни ґен. Вельзерсгаймб. Насамперед відпер рішучо вискази бесідника, що втягнув до дискусиї особу Монарха і то в спосіб, на котрий відповість обуренем не лиш армія, але і всі народи. В тій палаті треба бороти ся оружием духовим а не пристрастями і напастями на поодиноких публичних функционарів. Міністер заявляє що армія призначена до оборони не лиш против ворога внішного, але і внутреного. (Великий крик і гамір по стороні Чехів, социялістів і Шенерерівців. Кричать: Хто той ворог?) Міністер відповідає, що ворогами суть всі ті, що хотять неспокоєм і заколотами спинити всяку розумну роботу. Армія не має нічого спільного з політикою, она придбала собі поважанє цілого сьвіта власною кровію на полях борби, тому не треба на неї нападати. Відтак обговорює міністер вискази поодиноких бесідників і заявляє, що розвиток мілітаризму вимагає без сумніву великих жертв. Коли би можна забезпечити ся якось перед війною, коли би удало ся війну знести, то очевидна річ, що ніхто не мігби опирати ся знесеню війска. Однако доки істнують независимі держави ріжного рода, доки можливість війни не виключена, доти не можна говорити о зміні відносин. У всіх сусідних державах мілітаризм має більші вимоги. Міністер відповідаючи на оклик якогось посла, признає міністер, що Бури хоробрі вояки, однако не треба конечно їхати до Африки, аби щось такого побачити. У нас потрафили то само перед 90 літами Тирольці. Але помимо їх хоробрости і геройства показало ся вкінци, що постійна зорґанізована армія єсть конечна. Бесідник виступає рішучо против висказів, немов би вояків у війску поневіряно і домагає ся, аби всі неправильности в тім взгляді подавати до его відомости, а він зарадить злому. — По промові міністра перериваній часто окликами протестів з сторони Чехів і социялістів, перервано дискусию над законом о контингенті рекрутів і на порядок дневний прийшла справа наглячих внесень в справі страйку углекопів. Промавляв міністер рільництва Джованеллі, але в часі его бесіди підняли социялісти і Чехи такий крик, що президент мусів закрити засіданє. Слідуюче засіданє відбуде ся в понеділок дня 26 с. м. о годині 3-ій по полудни.

Бюро Райтера оголошує таке справозданє о борбі з Кроніє'ем. Окруженє Бурів скінчило ся в неділю. Бриґада Шкотів, що виступила до бою в неділю, була виставлена на страшний огонь карабіновий. Вояки мусіли цілий день бороти ся лежачи, в страшній спеці. Огонь перестав аж в ночи. Обі сторони по завзятій борбі були цілком умучені. Дезертери оповідають, що Бури напирають на Кроніє'го аби піддав ся. В ночи на понеділок Бури побудували окопи. В понеділок рано Кроніє займав ті самі становища що перед тим. Бомбардованє розпочало ся на ново. Кінота і артилерия вирушили тимчасом серед неприятельского огня і виперли Бурів з одного горбка. Рано Кроніє просив о перерву битви, аби похоронити убитих, але Кіченер відмовив, жадаючи, аби Бури цілком піддали ся. Відтак появив ся другий післанець з донесенєм, що Кроніє готовий піддати ся. Кіченер вибрав ся сам до табору Бурів, однако по дорозі довідав ся, що лучило ся хиба непорозумінє, бо Кроніє буде бороти ся до послідної каплі крови. Кіченер вернув назад до табору і зарядив нове бомбардованє. Ві второк ціла артилерия анґлійска, як також корабельні пушки і моздірі утворили страшний огонь на цілий табор Бурів.

---

3)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З французского — Юрия Онета).

(Дальше).

Генрик Трезоріє був дуже милим молодцем, коли мав двайцять шість літ; походив з того поколїня трохи слабого, котре не зазнало страшних переходів того нещастного для Франциї року, але котре виховане серед неспокоїв, заколотів і внутрішних борб републики, набрало великої відрази до політики і до всього, що має з нею звязь. В дни, в котрім его отець виявив намір зголосити свою кандидатуру на посла, молодий Трезоріє, дуже здивований, відозвав ся:

— Яка особлива гадка! — І коли барон, трохи збентежений тими словами, відповів, що треба конче брати участь в публичних справах, аби не лишати політичного проводу краю виключно в руках радикальних партий, заявив Генрик рівнодушно, що „коли посольованє робить вітцеви приємність, то він не бачить в тім нічого дивного".

— То ще й так богато з его сторони! — говорив барон не без огірченя. — Ті молоді люди дивні. Нічо їх не обходить, нічо не викликує в них пристрасти; прийшли вже на сьвіт заморожені. Ми не були такі, а навіть нині, я при моїй пятьдесятьці, запалюю ся ще дуже легко.

І справді, молодий Трезоріє не запалював ся. Вів житє дуже умірене, систематичне і дуже розумне, в крузі товаришів з свого сьвіта. Був ся на шаблі без житя, їздив на біцикли мало, ходив до театру, на перегони, займав ся навіть інтересами, і то всьо в одних означених годинах. Розвага і уміренність сина доводили вітця до розпуки.

— Кождої хвилї — говорив — той наш хлопець збере разом всі пустоти, які повинен би тепер робити, в одну величезну дурницю, що набавить нас великих прикростий. То не може бути, щоби він ціле своє житє лишив ся таким поважним як пастор. А я волів би, щоби то тепер стало ся, як має пізнійше розгуляти ся.

Пані Трезоріє цілком не була тої гадки що муж. Любила розвагу сина і обурювала ся, кілько разів барон висказував бажанє, аби то вже раз скінчило ся. Той милий хлопець, солодкий, вічливий, все коло неї, заступає її дочку.

— Так, іменно то — відповідав барон — то дівчина! Має вуси, а ніколи не надуживає кредиту, який я єму визначив в касї. Яке то поколїнє, Боже! Не мають крови в жилах. Я дав би пятьдесять тисячів франків, щоби міг бачити хоч одного пів року як пустує.

В дійстности-ж Генрик не був гулякою, але не мав в собі нічого надто певинного. Ходив на балети в опері і тішив ся великим поводженєм серед тих веселих дівчат. Не був зарозумілий і виявляв всюди велику чемність і щедрість. І всі дівчата усьміхали ся до него. Але ні одній не удало ся привязати его до себе треваліше. Був добрим товаришем, все готовим прийти з помочию в тяжкій хвили. Але не хотів вязати ся з иншою людиною і брати на себе одвічальности і обовязків — любив свою свободу. Однако барон не стратив ще надії. Генрик пізнав в Ніци найкрасшу і найнебезпечнїйшу женщину. Коли его представили, подобав ся, і сам оживив ся більше як звичайно. Хитра женщина пробовала всіх способів, аби молодого чоловіка розлюбити. Два тиждні сходили ся і розмавляли, а коли женщині здавало ся, що хлопець вже залюблений, всіла до поспішного поїзду і вернула до Парижа, взиваючи его за собою. Передусім ждало її мале розчарованє, бо молодий барон появив ся аж по трех днях, і то о много холоднїйший, як тоді, коли его полишила в Ніци; був цілком спокійний і усьміхав ся до неї по дружньому.

Коли приятелї оповіли старому баронови цілу ту історию та послідну зміну, крикнув:

— Чи та женщина ошаліла? Держала его там на сонци, ожнвленого і готового вже зацвисти при пятнайцятьох степенях тепла, і велить єму вертати сюди, де маємо ледве три степені! Замерз на ново.

Той розумний хлопець, що доводив до

Новинки.

Львів дня 23-го лютого 1900.

— Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский виїхав вчера на кілька днів до Грималова.

— Впреосьв. Митрополит Юліян Куїловский пожертвував новійшими часами на будову церквей в Конюшках королївских і в Рускім селї по 3000 зр., а на украшенє церквей в Горожанї великій, Чайковичах і Колбаєвичах по 1000 зр., всего разом 9000 зр. Що в 1895 р. жертвував митрополит на будову церкви в Конюшках 3000 зр., а в січни 1899 р. на будову церкви в Рускім селї 3000 зр. Наведені села лежать в перемискій епархії, а в Рускім селї був митрополит довший час парохом.

— Стипендию з фонду пок. о. Мелетия Романовского річно 76 корон, уділив управляючий совіт „Народного Дому" у Львові Денисови Бурачиньскому, ученикови V. кляси руской ґімназиї в Коломиї, круглому сиротї по сьвященику з своякови фундатора.

— З Николаєва над Днїстром пишуть: В нашім місточку відбуде ся дня 25 с. м. (сеї неділї) в честь Тараса Шевченка концерт, а опісля забава з танцями. Проґрама концерту така: 1) вступне слово; 2) „До Руси", муж. хор в супроводї фортепяна; 3) Шевченка „Посланіє", деклямация; 4) „Szabelka", муж. хор; 5) „Концерт" Моцарта, квартет смичковий з фортепяном: 6) „Где Сян плине", муж. хор; 7) „Моїм соузникам" Шевченко, деклямация; 8) „Гірко птиці", тенорове сольо з фортепяном; 9) „Марш" Шопена, тріо фортепянове; 10) „З окрушків" муж. хор.

— З Підгаєць пишуть: На дохід будови власного дому товариства ремісників „Поміч" в Підгайцях відбуде ся дня 25 н. ст. лютого с. р. в сали підгаєцкого Касина театральне представленє, котре виконають підгаєцкі міщани. Відограна буде штука „Правда все горою", образ з житя народу, Романа Сурмача, музика И. Кишакевича.

— Сумна пригода. Коло стациї Борки великі наїхав минувшої ночи особовий поїзд на бричку богатого купця з Тарноруди, Ейзика Гольдберґа, що вертав до дому. Поїзд поторощив бричку, причім Гольдберґ потерпів тяжкі рани. Так звучить урядове донесенє о катастрофі. Однак ся справа має виглядати відмінно. Ґольдберґа мав напасти в дорозї до Тарноруди его власний візник, або инші розбишаки, котрі опісля, щоби відвернути від себе підозріне, затягнули бричку на зелїзничий шлях, куда як-раз мав за хвилю переїздити поїзд. Здогади сї піддержує обставина, що при нім не найдено 1000 корон і инших дорогоцінностий, які віз з собою. Гольдберґ лежить доси непритомний, а візник з кіньми десь задів ся.

— Догодив собі. Войтко Беляк, зарібник з Вільшанки, равского повіта, зайшов до коршми Шмулька Штгорха і ликнув від разу пів літра сивухи. Наслїдок був такий, що Беляк вскорі помер.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коротка наука о навозах. (X.) У нас все ще, навіть і селяни уживають до навоженя кістяної муки. В инших краях перестали єї уживати, а то длятого, що она поволи дїлає, що до давної ґарантиї не ма певности, чи она дійстно буде добра, бо суть всілякі роди і треба добре на них знати ся, щоби не дати ся обманити, а наконець і найлїпшої не так легко ужити з добрим успіхом, як иншої. Кістяна мука може бути: 1) сира, зроблена просто лиш з потовчених на муку костий; она має в собі 14 до 20 процент фосфорової кислоти, 3 до 5 процент азоту і товщ, котрий непридатний до нїчого. Сирої кістяної муки тепер вже не продають; можна єї хиба зробити собі самому, коли єсть богато костий, а тогди треба змішати з попелом і ужити на компост, котрий треба поливати гноївкою. 2) Фабрично виробляють т. зв. парену кістяну муку. Кости парять ся в парі при сильнім тисненю, через що они відтовщують ся і стають так мягкі, що їх можна легко потовчи в ступах або розмолоти на порох. Она має в собі 20 до 24 проц. фосфорової кислоти, 4 до 5 процент клию і товщ. Чим она мілкійша, тим лїпша, але все-таки фосфорова кислота в ній трудно розпускає ся. Єї уживають 4 до 5 метр. сотнарів під озиме збіже на гектар, 3 до 4 метр. сотн. на гектар під бараболї, найлїпше в осени, на пісковатих і глинковатих ґрунтах, де єї не приорює ся, лиш заволочує ся тяжкими боронами а ще лїпше т. зв. ґруберами. Замість сеї пареної продають часто муку з варених костий, котра єсть гірша, бо з неї виварено клий, і она має лиш 18 до 23 проц. фосфорової кислоти і 3 до 4 проц. азоту, а єї трудно відрізнити від пареної, бо єсть так само суха і має порох як парена, хоч буває і грубше змелена.— 3) Найлїпшою і найбільше уживаною єсть т. зв. препарована кістяна мука. З костий вибирають бензиною весь товщ і тогди мука з них називає ся відтовщеною; она має 22 до 24 прцт. фосфорової кислоти і майже 5 до 5 і пів проц. азоту. Виварюють також ще й клий, а така мука називає ся відклиєною. Відклиєну муку кістяну дуже легко пізнати, бо она єсть, коли не змішана з другими, зовсім чиста і майже біла та дуже мілка. Відтовщену і сильно відклиєну муку препарують ще квасом сірчаним, а тогди она має в собі богато такої фосфорової кислоти, котра легко розпускає ся у воді і длятого дїлає легко і добре. Препарована кістяна мука має 16 до звиш 20 прцт. фосфорової кислоти, даючої легко розпустити ся у воді і 1 прцт. азоту. Она надає ся найлїпше на тяжкі глинисті і студені в споді глинковаті ґрунти під озимину і під яре збіже, але в сім случаю вчасно завезти, бо на чотири неділї перед сївбою. Найлїпше висївати єї в осени, а коли сїє ся рукою, то треба сїяти на охрест; єї треба приорювати, а не лиш приволочувати. На гектар виходить тої муки після потреба 5 до 10 метр. сотн. Давнїйше перед навоженем компостовано єї з торфом, землею, трачинем або гноем; тепер того не роблять, бо она тратить богато азоту. Кістяну муку треба держати в дуже сухім місци, щоби не збила ся в грудки.

— Живопліт з глога. Глїг або глід звичайний (Crataegus oxyacantha) надає ся найлїпше на живоплоти, котрі суть і практичні, бо тревалі і добрі і виглядають дуже красно. Живопліт з глога робить ся так: Насамперед з весни або в осени треба лїнію призначену на живопліт скопати глубоко, на 50 до 60 центиметрів, а яловї місця підсипати при тім гноєм або компостом. Відтак треба постарати ся о дво- або трилїтві садженицї, котрих пеньки

розпуки свого вітця недостачию молодечого жару, був взірцем доброго сина. Нїколи не забував вступати до матери заки вийшов з дому, ні привитати єї, коли вернув. Нїколи не давав ся просити, би піти з нею куди небудь і завдяки тому проводив нераз страшенні нуди, на пр. слухаючи в консерваториї цїле пополуднє симфоній, що его мучили, серед похвал людий, котрі нудили ся так само як він, а не сьміли признати ся до того. Так само серед найпоганїйшої погоди їздив з вітцем на лови до Шевролїєр, хоч мисливство не дуже займало его. Але убивав з обовязку, як кождий инший свою скількість бажантів і вертав до Парижа з порядним болем голови, не жалуючи ся ні на що. Тяжко було найти в нїм яку хибу. Одинока яку мав була може та, що не мав нїякої.

Вертаючи з Тульону блискавичним поїздом, Генрик Трезоріє був в дуже лихім настрою; втиснув ся в кут і хотів заснути, аби убити час. Але то ему не удавало ся. В его гадках віджизали на ново спомини того торжественного дня. І в дивнім неладї, бачив знов порт Тульону, прибраний фляґами, чув веселий і голосний гамір, бачив море покрите кораблями ріжного рода, клуби диму від вистрілів з пушок витаючих єя двох фльот, оклики одушевленя, а серед того як яке надприродне явище, ясну стать молодої дївчини з ясним волосєм, о котрій як ему тепер видавало ся, думав цїле житє. Відтак немов для противности, показувало ся торжественне, горде лице посла, як чорне пятно на сонїшнім образї і Генрик мав лиш одно бажанє т. є. вимазати всьо з своєї памяти. Але дармо, принадна стать молодої дївчини появляла ся знов, не міг свободити ся від таких споминів тих кількох годин, які перебув в єї товаристві.

Серед тих томлячих наперемїну журливих, або розкішних думок, вріїхав Генрик до Парижа і вернув до свого звичайного способу житя та постановив собі не займати ся більше своєю однодневною пригодою. Кинув ся до роботи та глядав розривок пильнїйше як перед тим, аби собі вибити з голови спомин одинокої доси женщини, яка зробила на нїм таке вражінє. Не міг здержати ся, аби о нїй не гадати і чув ся дуже невдоволений з того, що не знав навіть єї імени. Панна Курсіє! Називати ту, котру любить ся панною Курсіє, то само, що обдирати єї рівночасно з цїлої поезиї. Як може в иньий представляти ся „панна Курсіє?" Якась швачка, ключниця, касирка, щось звичайного, торговельного. Атже мусить мати якесь імя та пречудна білявка. Як на злість єї дурний отець не называв єї инакше як: „моя дитинко, моя донечко!" Генрик почав робити всякі здогади, яке імя могла она мати. Пробовав винайти відповідне до єї принади і сердечности, якими визначувала ся цїла єї особа. Мария? Нї. Не міг віднайти, чого глядав, в тих двох складах. Матильда, Іванна, Людвика? Нї, то також ему не сподобало ся. Поминав очевидно імена сьмішні і застарілі: Евфрасия, Ноемі, Уршуля. Треба єму було чогось нїжного, солодкого, делікатного, що нагадувало би запах сьвіжої цьвітки. І за кождим разом при тім гляданю приходила ему на гадку галузка білого бозу. Отже привик називати єї для себе білим бозем, кілько разів о ній гадав, а то лучало ся ему майже заєдно.

При кінци тижня его поведенє видало ся таким зміненим особам, між котрими жив, що почато ему робити замітки і він сам нагле прийшов до пересьвідченя, що моральні муки, яких зазнавав, були о много поважнїйші, як міг коли небудь гадати. Коли би отець і приятелї були лишили его в спокою, був би може забув. Але ті вічні питаня: Що тобі? Чи ти не хорий? Чому ти такий задумавий? — пригадували ему его положенє. Отже вже навіть не пробовав опирати ся довше тому чувству і признав перед собою в души, що заволодїла ним цїлком любов.

Одного рана в бюрі перед отворенєм біржи перекидав адресову книгу Парижа, коли нагле впало ему в очи назвище Курсіє (Жіль), посол Сен-е-Марн, улиця Спонтіні 48 і в Бізі (Сен-е Марн). Замкнув книжку в якимсь розчарованю, закурив папироса і перейшов до кабінету повномочника, аби вирвати ся з під власти прикрих чувств.

Але коло четвертої години, коли покінчив в бюрі роботу, взяв філкра і велїв завезти ся на ріг улиці Спонтіні і Віктора Ґіґо. Почав там проходжувати ся поволи по хіднику, глядаючи по одній стороні числа 48. Найшов єго і побачив перед собою великий дім, подібний до касарнї, збудований з каменя на пять поверхів, з сїмома вікнами від улицї; на долинї дому була каварня, торговець птахів та склад книжок і приборів письменних.

Єго очи блукали вздовж дому, глядаючи якої вказівки, по котрій міг би пізнати мешканє посла. Прийшло ему на гадку, що посол може мешкати в подвіри. З другої сторони видко було огороди.

Велику прикрість робила ему гадка, що не має способу одержати яких небудь пояснень о Курсієрі і его дочцї. Міг би вступити до книгаря і завязати з ним розмову? То було би надто звичайне і знане средство, не говорячи вже о тім що могло би то дійти до відомости посла і зробити прикрість его дочцї. Засїсти в каварни при вікнї від улицї і ждати? Страшне богато часу можна би стратити в той спосіб, а не скористати нїчого. Впрочім що побачив би? Як отець виходить? Як вертає дочка? А відтак? То всьо нї до чого.

обтинає ся понад третим або четвертим очком, а так само притинає ся і корінє. Опісля робить ся до шнура ямки на 12 до 15 центим. одна від другої так глубокі, щоби садженицї змістили ся в них вигідно аж до т. зв. шийку коріня (місце, з котрого виходить вже пеньок). Правою рукою держить ся ростинку а лївою нагортає ся тілько землї, кілько потреба, щоби ростинка стояла. При тім треба зважати, щоби не садити за глубоко. По засадженю підливає ся, щоби земля добре пристала до коріня, а ямку лишає ся ще на 24 годин отвертою і аж по тім досипає ся землї. На 1 метер рахує ся 7 до 8 саджениць, але все о одну більше, щоби було чим доповнити, коли би котра не прийняла ся. В осени притинає ся знов всї садженицї аж до 5 центим. понад землю і досаджує ся нові, де потреба. Притинати треба, щоби садженицї добре розрастали ся в коріню, бо се іменно найважнїйша річ. В другім роцї около сьв. Івана притинає ся всї пагони понад 2 або 3 очком, а лишає ся лиш ті, що ростуть добре на право і ліво в тій лінїї, в якій має плит іти. Треба також дуже зважати на то, щоби пагони рівномірно росли і длятого відтинає ся той, що росте за сильно, щоби розрастали ся більше другі, котрі ростуть за слабо. Більше як два пагони не треба лишати. Коли би якісь садженицї в плотї держали ся малі, то треба підливати і гноїти а з ново засадженими треба так обходити ся як в першім роцї. В осени сего року, або з весною слїдуючого треба обі бічні пагони притяти, сильнїйші на 6 до 8 очок, слабші на 4—6; тогди сильнїйші будуть рости слабше, а слабші борше. Через то будуть також всї очка лїпше випускати і плит буде густїйший. В третім роцї удержуєсь плит чисто, а в осени зачинає ся плетенє. До того робить ся опору: що 2 метри вбиває ся палики а до них привязує ся лати або тички у висотї 60 цент. Відтак притинає ся на бічних пагонах всї пагінцї на 2 до 4 очка а самі пагони розхилює ся під кутом 60 степенїв і привязує ся до тички на паликах. Аж тогди понад тичкою притинають ся бічні пагони, слабші коротко, сильнїйші більше. В четвертім роцї привязує ся в осени нові тички понад першою на 30 цент. високо а до них знов пагони, котрі тогди знов притинає ся. В сім роцї добре єсть перед морозом вкрити землю гноєм, котрий з весною треба перекопати. В пятім роцї робить ся так само як в четвертім, а коли плит дійде до висоти півтора метра, то в шестім роцї можна вже тички позабирати, і від тепер лиш що року підстригати живоплїт два рази, раз около Івана, а другий раз в осени. Насамперед підстригає ся ножицями з боків, а відтак в горі до лати, котру хтось мусить тримати.

— **Як і коли робити зрізи до щїплення?** Защїпити дерево значить перенести благороднї свійства одного на друге. На то зрізує ся молоденькі галузки ублагородненого дерева і защїплює ся на дичку. З сего виходить, що треба брати зрізи лиш з дерева, котре дуже добре родить, а дальше також і з тої галузи котра вже родила, а не памолоди з відноги, котрі й через кілька лїт не будуть родити. Зрізи треба стинати в полудневій стороні з ранних дерев овочевих вже в лютім; в сторонах положених дальше на північ і з пізнїйших дерев, як н. пр. з яблок і грушок, можна тяти пізнїйше. Понатинані зрізи треба так переховати аж до часу, коли їх можна буде ужити, щоби они були зовсїм сьвіжі і щоби очок не пустили. В тій цїли, коли робить ся богато зрізів, вяже ся їх у вязанки і закопує ся долїшною частию на спід в пісок на 15 центим. глубоко. Коли єсть кілька сорт, то треба кожду позначити і окремо закопати. Найлїпше закопати зрізи в грядку під плотом або муром від північної сторони. Коли нема такого місця, то закопати під яке грубе дерево, під сосну, в єї тїни. Коли має ся лиш не богато зрізів, то не вяже ся їх у вязанку, лиш закопує окремо кожду сорту розстеливши зрізи. Найважнїйша річ в тім, щоби до зрізів не доходило ані сьвітло ані тепло ані воздух. Закопані зрізи треба ще зверха вкрити, найлїпше сосновим галузєм.

Вісти господарські, промислові і торговельні.

— **Спілка для зужиткованя овочів** завязує ся в Надвірній і поки що лиш на повіт надвірняньский. В справі тій радила в Надвірній 21 с. м. анкета і постановила взяти за основу своїх статутів взірцевий статут виданий австр. помольогічним товариством в Ґрацу, після котрого членами можуть бути і женщини. Яко удїл установлено 200 корон, з котрих при вступі треба заплатити 10 прц., а решту пізнїйше. Виготовлене статутів поручено пп. Ґуставови Дидушиньскому, Станисл. Ґурскому і Едмундови Лапацкому. Перші загальні збори постановлено скликати на день 3 марта с. р. о год. 10 перед полуднем до салї ратушевої в Надвірній.

Цїна подана в короновій валюті.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 23-ого лютого: Пшениця 14·60 до 15·20 К.; жито 11·20 до 11·50; овес 10·50 до 11·—; ячмінь пашний 9·80 до 10·50; ячмінь броварний 12·— до 14·—; горох до вареня 12·50 до 20·—; вика 11·— до 12·00; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 11·— до 12·— гречка —·— до.—; конюшина червона 150·— до 180·—; біла 100·— до 140·—; тимотка 48·— до 64·—; шведска 140·— до 170·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак 22·50 до 23·—.

Цїна збіжа: Відень 22 лютого: Пшениця 15.50 17.50; жито 13.10 14.—; ячмінь 12.80 17.00; овес 10.50—12.50. — Тернопіль 10 лютого: пшениця 13 20—14.00; жито 10.60—11.00; ячмінь 10.0—10.60; овес 8.80—9.60; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 13.60—13.90. — Підволочиска 16 лютого: Пшениця 7·00—7·40; жито 5·40—5·65; ячмінь 5·00—5·50; овес 4·60—4·70; гречка 6·25—6·60; білий горох 6·00—6·75; сїмя конопельне 0·00—00·00; льнянне насїнє 00·00—00·00; просо 0·00—0·00. Все за 50 кільо зі стацій Підволочиска і Скалат. Російский синий мак 00·00—00·00 вр. за 50 кільо.

— **Цїна сїна і соломи.** На торзї у Відни дня 21 с. м. плачено сїно з лук по 5 к. — с. до 6 к. 40 с.; словацке сїно по 4 к. 60 с. до 5. к. 80 с.; угорске сїно по 4 к. 60 с. до 4 к. 80 с. за 100 кільо. — Солому плачено за 100 кільо по 3 к. 80 с. до 5; солому стогами по 18 к.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 22 лютого 4553 штук телят, 2604 штук живих а 2620 штук патрошених безрог, 371 штук патрошених овець і 2054 ягнят. За патрошені телята плачено по 76 до 94 сот., за живі — до — сот., за лїпші 0·96 до 1·08 К.; за найлїпші по 1·10 до 1·16 К. За молоді безроги 62 до 78 сот., за патрошені тяжкі 84 до 94 сот., за підсвинки 80 до 92 сот. За патрошені вівцї 72 до 92 сот. за кільо. Пара ягнят по 16 до 32 К. — Живі вівцї плачено по 50 до 56 сот., виімково 58 сот. за кільо; браковї по — до — сот. за пару.

— **Цїна продуктів у Відни.** На торг від дня 17-го лютого до 20-го лютого привезено 390.000 штук яєць і около 2.500 кільо масла. Продавано: Найлїпших 34 до 35 штук, лїхших 36 до 37 штук, в вапна — до — штук за 2 К. Масло найлїпше столове по 2 К. 40 сот. до 2 К. 60 сот., масло з села по 2 К. 20 сот. до 2 К. 40 сот. звичайне масло торгове по 2 К. до 2 К. 20 сот; сьвіжий сир по 40 до 48 сот. за кільо.

Телеграми.

Відень 24 лютого. Цїсар іменував дра Білиньского ґубернатором австро-угорского банку.

Брукселя 24 лютого. Ґенерали бурскі Бота і Маєр поспішили Кронїому на поміч, котрого армія цїлком утомлена.

Берлин 24 лютого. Розійшла ся поголоска що Кронїє піддав ся.

Надіслане.

Коли так думає побачив коло дверий двірника прилїплену на мурі картку з написом: Мешканє до винайменя.

Прийшло єму до голови оглянути то мешканє. Війшов до двірника і опинив ся перед дрібною, дуже блїдою жінкою, хоробливого вигляду, що шила на машинї. Сказав її, що глядає мешканя.

Двірничка встала зараз, поклала роботу і беручи ключі, завішені коло коминка, відповіла:

— Маємо три мешканя до винайменя.... два в подвірю, а одно від улицї, тисяч триста, тисяч сто і два тисячі франків. Чи хочете їх оглянути?

— Добре.

Вийшла і пішли на сходи. Мешканє від улицї оглянув скоро. Лежало на другім поверсї. Властитель дому віддав би єго за тисяч вісїмсот.

— Для мене за велике — сказав Генрик.

— Ах, ви мешкаєте самі? — спитала двірничка. — Мушу вас упередити, що в домі мешкають люди жонаті і що властитель терпить лиш порядних людий у себе.

— Дуже острий ваш властитель — сказав Генрик усьміхаючись — чи й він сам тут мешкає?

— Ні, пане, то давний нотар, мешкає в своїй палатї на Елїзейских полях....

— То когож маєте тут дома, що так на то уважає.

— Алеж пане, всї наші комірники — відповіла двірничка поважно.

Генрик побачив, що не удасть ся єму витягнути від двірнички нїчого більше, отже обернув ся нагло до неї з словами:

— Ходім оглянути огороди від подвіря.

Они виходили на хороші сади.

Генрик приглядав ся стелям, коминкам, пaперовим обитям, аби продовжити час і довідати ся щось о комірниках.

— Але я приходив би сюди лиш працювати.... Чи тут досить спокійно? Нема крикливих дїтий над головою, учительок співу або гри на фортепянї?

— Один урядник міский, пежопатий; виходить о 9-ій рано і вертає о шестій вечером. Мешкає там з сестрою....

— А на долинї? — спитав і стукнув ногою о підлогу.

— Посол.

Генрик почервонів і повторив аби не зрадити ся:

— Посол? Ах, певне приймає богато візит.... А який посол? — з анархістами треба осторожно.

— Ох — відповіла двірничка усьміхаючи ся. — Той міг би бути радше опікуном, як анархістом. Він радикал.... хоч дуже добрий чоловік.... А впрочім — відбирає візити лиш в парляментї.... бо з ним мешкає дочка. Они займають два мешканя на долинї з правом уживаня огороду.... А ось саме вийшла панна до огороду.

Замість підбігти до вікна, Генрик відступив від него рівнодушно.

З місця, в котрім стояв, побачив молоду дївчину на вузкій стежцї, як збирала зівялі рожі до малого кошика.

Намітка з сїрого сукна покривала єї рамена а на малих ручках були рукавички. Капелюха не мала, волосє було просто сплетене позад голови а єї принадна стать відбивала від зелени ростин.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий приймає виключно ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Перше галицке товариство акцийне
для промислу хемічного
(давнійше Спілки командитової Юлія ВАНГА)
у Львові ул. Косцюшка ч. 5
поручає на теперішний весняний сезон

Навози штучні

власного виробу.

Гаранция складників, ціни найнизші.
Специяльні навози під бараболї, бураки і хмель!
Цінники на жадане висилає ся відворотною почтою.

4¾ кільо кави

netto вільне від порта за послїплатою або за присланем гроший. Під гаранциєю найлїпший товар.

Африк. Мока перлова . .	зр.	3·70
Сантос дуже добра . .	„	3 70
Сальвадор зелена найлїп.	„	4·20
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	5·50
Золота Ява жовта найлїп.	„	5·30
Перлова кава знамен. . .	„	5·20
Арабска Мока дд. ароматн.	„	6·35

Цінники і тарифа цлова даром.
ETTLINGER & Co., HAMBURG.

ТРАВА МЕДОВА
(Holcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского **Борівна,** насїнє сьвіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна триває кілька лїт. **Один корець** разом з мішком коштує **4 зр.** а. в., при закупні нараз **10 корців** додає ся один корець даром; на вагу **100 клґр. 28 злр.** Замовленя доконує **Й. БУЛЬСЄВИЧ** в Бохни.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).